

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **A. M. O.** nar. X., v meste K., Arménsko, naposledy bytom v zahraničí: K., ul. Š., Arménsko, zast. JUDr. M. Š., advokátom, Ž., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-647//PO-Ž/2007 zo dňa 27. júna 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 163/2007-48 zo dňa 3. júna 2009 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 163/2007- 48 zo dňa 3. júna 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-647//PO-Ž/2007 zo dňa 27. júna 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa

§ 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Arménska. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu z pohľadu podaného opravného prostriedku zo dňa 14.8.2007, nakoľko z neho bolo podľa krajského súdu zrejmé, že navrhovateľ sa s rozhodnutím odporcu neuspokojil. Krajský súd uviedol, že nepreskúmaval rozhodnutie z pohľadu dôvodov uvedených v doplnení návrhu, pretože tieto námietky boli vznesené po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku.

Navrhovateľovi boli rozhodnutie odporcu doručené 20.8.2007, posledným dňom lehoty bol deň 20.8.2007, preto na námietky navrhovateľa uplatnené po tejto lehote (dňa 6.3.2008), neprihliadol.

Krajský súd stotožnil so záverom odporcu, že navrhovateľ je nedôveryhodnou osobou. Poukázal na to, že sám navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku uvádzal, že pokiaľ ide o dôvody jeho žiadosti o azyl, vo všetkom klamal. Teda osoba navrhovateľa bola dôvodne odporcom vyhodnotená ako nedôveryhodná, a preto ak navrhovateľovi azyl neudelil, rozhodol správne a zákonne. Nad rámec tejto argumentácie krajský súd uviedol, že s poukazom na obsah výpovede navrhovateľa pred políciou je nanajvyš pravdepodobné, že o azyl požiadal z ekonomických dôvodov.

Pokiaľ ide o neposkytnutie doplnkovej ochrany, krajský súd uviedol, že navrhovateľ nebol nikdy trestne stíhaný a teda mu nehrozí uloženie či výkon trestu smrti. Nebol objektom neľudského a ponižujúceho zaobchádzania (svoje tvrdenie v tomto smere prehlásil v opravnom prostriedku za klamstvo), nič nenasvedčuje tomu, že by sa stal objektom takéhoto zaobchádzania po svojom návrate do Arménska, kde niet vnútroštátneho či medzinárodného ozbrojeného konfliktu.

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že dňa 1.8.2007 bol odporcovi doručený návrh navrhovateľa v ruskom jazyku vzťahujúci sa na rozhodnutie odporcu zo dňa 27. júna 2007, ktorý odporca nesprávne považoval za opravný prostriedok. Tento bol dňa 14.8.2007 doručený krajskému súdu. Na jeho základe bolo začaté konanie o opravnom prostriedku.

Dňa 22.8.2008 v zákonom stanovenej lehote na podanie opravného prostriedku bol krajskému súdu doručený opravný prostriedok vyhotovený jeho právnym zástupcom. Následne dňa 24.1.2008 krajský súd zastavil konanie o podanom návrhu právneho zástupcu navrhovateľa, a to podľa § 83 OSP.

Navrhovateľ uviedol že preklad navrhovateľom podaného návrhu bol vypracovaný až dňa 11.12.2008, teda rok potom, čo bolo dňa 24.1.2008 zastavené konanie o návrhu právneho zástupcu navrhovateľa.

Dňa 4.3.2003 zaslal právny zástupca krajskému súdu žiadosť, aby bol ním podaný opravný prostriedok považovaný za doplnenie navrhovateľom podaného návrhu.

Dňa 28.1.2009 vyzval krajský súd právneho zástupcu navrhovateľa, aby odstránil vady návrhu podaného navrhovateľom. Následne listom zo dňa 4.3.2008 právny zástupca krajskému súdu oznámil a súd požiadal, aby bol opravný prostriedok podaný právnym zástupcom považovaný za doplnenie návrhu. Vyjadril presvedčenie, že vady podaného návrhu boli v celom rozsahu odstránené uvedeným opravným prostriedkom.

Keďže krajský súd neprihliadol na podaný opravný prostriedok právneho zástupcu navrhovateľa a dôvody v ňom uvedené, má za to, že navrhovateľ bol uvedeným postupom krajského súdu ukrátený na svojich právach.

Za spoľahlivo zistený stav veci nemožno podľa navrhovateľa považovať skutočnosť, že bol s ním vykonaný len jeden pohovor. Prevádzачmi bol upozornený na to, že nemá uvádzať pravdu a keďže na Slovensku nikoho nepoznal, riadil sa ich pokynmi.

Poukázal na to, že odporca v čase vydania rozhodnutia vedel, že navrhovateľ vystupoval pod tromi rôznymi menami. Dňa 4.6.2007 však bola odporcovi zaslaná

informácia Oddelenia hraničnej kontroly PZ Petrovce, že navrhovateľ sa volá S. R. O. a je občanom Uzbekistanu. Tieto rozpory však odporca neodstránil. Otázka štátnej príslušnosti žiadateľa o azyl je podľa navrhovateľa dôležitá nielen pri rozhodovaní o azyle, či doplnkovej ochrany, ale je významná aj pri rozhodovaní o prekážke jeho administratívneho vyhostenia. Poukázal na to, že navrhovateľ je z Uzbekistanu a posudzovať splnenie podmienok administratívneho vyhostenia podľa relevantných správ o Arménsku nemožno.

Skutočnosť, že odporca sa nevysporiadal s dvomi rôznymi štátnymi príslušnosťami svedčí o tom, že nie je možné tvrdiť, že skutkový stav bol náležite zistený, čím je porušený jeden zo základných princípov správneho konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré vyhodnotil osobu navrhovateľa ako nedôveryhodnú, čo bolo dôvodom negatívneho rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. októbra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlí doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo

trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle, pre vyhodnotenie osoby žiadateľa za osobu nedôveryhodnú. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa MZV USA o dodržiavaní ľudských práv v krajine z 25.2.2004 a 28.2.2005, informácie MZV SR o Arménsku z 26.6.2007, súhrnné informácie spracované Odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MU zo dňa 6.3.2007) z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 4.4.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod žiadosti o azyl uviedol, že počas návratu do Arménska v roku 2003 ho príbuzní jeho matky uniesli a zavreli do pivnice a zadržovali ho tam dva roky. Žiadali, aby prijal islamské náboženstvo a aby bojoval proti Arménsku. Keďže je kresťan, odmietol to, načo ho fyzicky týrali a žiadali ho, aby sa prostredníctvom svojich príbuzných vykúpil. Začiatkom roku 2005 ho oslobodili ruské vojská. Odviezli ho do tábora na okraji Jerevanu, po niekoľkých mesiacoch z tábora odišiel. Začiatkom roka 2007 vycestoval z Arménska do zahraničia, pretože príbuzní matky sa mu vyhrážali, že ho zabijú. Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, uviedol, že má strach.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že navrhovateľ vystupoval v predmetnom azylovom konaní pod menom **A M O** nar. X., za krajinu pôvodu označil **Arménsko**.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo vyhodnotenie navrhovateľa zo strany odporcu osobou nedôveryhodnou. Odporca v rozhodnutí poukázal na to, že navrhovateľ v prvom konaní požiadal o azyl z dôvodu, že je bezdomovec, nemá rodinu, ani prácu, a preto chce zostať žiť na Slovensku. V priebehu konania opustil záchytný tábor, vrátil sa do Arménska. Konanie bolo zastavené. V novom konaní odôvodnil svoj odchod tým, že obdržal správu o tom, že matka by ho chcela pred smrťou vidieť. Po príchode

do Arménska bol svojimi príbuznými unesený, uväznený a týraný. Taktiež sa dozvedel, že správa od matky bola leš'. Od konca roku 2003 do začiatku roka 2005 bol príbuznými väznený v pivnici. Začiatkom roka 2005 ho oslobodila ruská armáda. V tejto súvislosti odporca poukázal na to, že Arménsko je suverénnym štátom od roku 1991 a zo správ o krajine pôvodu nevyplývalo, že by mala na území Arménska vykonávať akékoľvek operácie ruská armáda. Začiatkom roka 2007 (teda po dvoch rokoch od únosu) sa rozhodol z krajiny vycestovať, pretože sa mu príbuzní vyhrážali zabitím. Podľa odporcu takéto tvrdenie vyznieva nedôveryhodne, rovnako poukázal na rozpory v jeho výpovediach ohľadne spôsobu vycestovania a trasy.

Za nedôveryhodné odporca vyhodnotil aj tvrdenie navrhovateľa ohľadne obavy z možnej pomsty azerbajdžanských bojovníkov za jeho účasť v bojoch. V tejto súvislosti odporca poukázal na skutočnosť, že v roku 1994 bolo uzavreté prímerie medzi Arménskom a Azerbajdžanom. Pokiaľ teda odporca vyhodnotil osobu navrhovateľa vzhľadom na rozpory vo výpovediach za nedôveryhodnú osobu a z tohto dôvodu navrhovateľovi azyl neudelil a krajský súd považoval rozhodnutie odporcu na základe uvedeného za zákonné a vecne správne, nepochybil.

Konanie o azyl je osobitě najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné, napokon navrhovateľ sám priznal, že o dôvodoch žiadosti ako aj o pravej identite v azylovom konaní klamal.

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Odvolací súd v tejto súvislosti považoval námietku navrhovateľa uplatnenú v odvolaní proti rozsudku, podľa ktorej odporca pochybil, keď sa nevysporiadal s dvomi rôznymi štátnymi príslušnosťami a preto nie je možné tvrdiť, že skutkový stav bol náležite zistený, za námietku nedôvodnú.

Odporca pri nedostatku dokladov, ktorými by navrhovateľ preukazoval svoju totožnosť, vychádza logicky z údajov, ktoré navrhovateľ o svojej osobnej anamnéze v azylovom konaní uvedie.

Rovnako aj okruh dokazovania, na ktoré sa odporca v azylovom konaní zameriava, závisí od okruhu okolností, ktoré navrhovateľ v priebehu administratívneho konania na odôvodnenie svojej žiadosti o azyl uvedie.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov a skutočností, ktoré navrhovateľ (žiadateľ o azyl) v priebehu správneho konania uviedol.

Pokiaľ teda navrhovateľ vystupoval v správnom konaní pod ním uvedenou identitou a štátnou príslušnosťou krajiny, ktorú označil za krajinu svojho pôvodu, nemožno odporcovi vyčítať, že z takýchto údajov pri rozhodovaní vychádzal a že jeho skutkové zisťovanie a vyhodnocovanie situácie v krajine pôvodu sa vzťahovalo ku krajine, ktorú navrhovateľ označil za krajinu svojho pôvodu.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Arménska podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za nedôvodné aj odvolacie námietky navrhovateľa, ktoré sa vzťahovali k procesným otázkam. O návrhu právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 22.8.2007 rozhodol krajský súd tak, že konanie podľa § 104 ods. 1 OSP

v spojení s § 83 OSP uznesením č. k. 9Saz 174/2007-13 dňa 24.1.2008 zastavil, keďže tomuto návrhu predchádzalo podanie (opravný prostriedok) navrhovateľa zo dňa 14.8.2007. Predmetné uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 20.2.2008, preto nebol možné sa účinne domáhať preskúmania rozhodnutia z dôvodov, ktoré uvádzal právny zástupca navrhovateľa v podaní zo dňa 22.8.2007 a nebolo možné ani účinne žiadať, aby krajský súd opravný prostriedok podaný právnym zástupcom považoval za doplnenie návrhu.

Pokiaľ teda krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie len v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku zo dňa 14.8.2007 a na dôvody opravného prostriedku podaného právnym zástupcom navrhovateľa podaním zo dňa 22.8.2007 neprihliadol, nepochybil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s právnym názorom krajského súdu uvedeným v napadnutom rozsudku stotožnil v plnom rozsahu a s poukazom na jeho správny právny názor, ktorý nebolo možné spochybníť námietkami uplatnenými navrhovateľom v odvolaní, dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil, bolo potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správne potvrdiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. októbra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová